

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΗΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΘΗΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 22 Ὀκτωβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 47

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Δίχως ἄλλο θὰ ὑπάρχουν κι' ἄλ-
λοι θαμμένοι ἐδῶ ἕνα γύρω, εἶπε ὁ
Νταρλιέ, μὰ πρὸς τὸ παρὲν εἶναι ἀ-
δύνατο νὰ συνεχίσουμε τίς ἐ-
ρευνες. Ἄς μεταφέρουμε αὐ-
τοὺς στὸν καταυλισμό. . .

— Καὶ ὁ Στανίσλαος θὰ
τοὺς ἀναστήσει, πρόσθεσε μὲ
συγκίνηση ἡ Ναδία.

Φόρτωσαν τὰ πτώματα
στ' αὐτοκίνητα ἔλκηθρα καὶ
τὰ μετέφεραν στὸν καταυ-
λισμό. Ὁ Τῶκεττ ἔκανε
σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ
τοῦ μόλις ἀντίκρυσε τὸ ἀ-
γαπημένο του μαμμούθ, ποὺ
ὥστόσο δὲν τὸ εἶχε ἐγκα-
ταλείψει περισσότερο ἀπὸ
εἰκοσιτέσσερις ὥρες. Μὰ κι'
ἐκεῖνο ὑποδέχθηκε τὸν φί-
λο του μὲ φανερὸς ἐκδηλώ-
σεις χαρᾶς. Ὅσο γιὰ τὸν
Γιακούτη, αὐτὸς τὸ εὗρισκε
τώρα ἐντελῶς φυσικὸ νὰ ζῇ
συντροφικὰ μ' ἕνα ζῶο τῆς
προϊστορικῆς ἐποχῆς.

Ὅταν ὁ Γιακούτης ἀντί-
κρυσε τοὺς ἀγκόπαγους δὲν
ἔδειξε καμμιὰ ἐκπληξη βλέ-
ποντας νὰ ξεπροβάλῃ μέσα
ἀπὸ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἕνα
ἀνθρώπινο χέρι.

Πολὺ συχνὰ συνέβαινε τὸ
χειμῶνα νὰ ἐξαφανισθοῦν
ἄνθρωποι μέσα στὰ χιόνια καὶ νὰ βρε-
θοῦν τὴν ἀνοιξή τὰ πτώματά τους
παγωμένα. Οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης
τίποτε τέτοιους θὰ βρῆκαν, σκέφθηκε.

Ἡ μεγάλη δερμάτινη σκηνή, τὸ
φορητὸ ἐργαστήριον, στήθηκε πάλι καὶ
οἱ ἐπὶ ἀγκόπαγοι μὲ τὰ πτώματα το-
ποθετήθηκαν κοντὰ στὶς μηχανές. Τὸ
πείραμα ποὺ εἶχε τέτοια καταπλη-

κτικὴ ἐπιτυχία στὸ μαμμούθ θὰ δο-
κιμαζόταν τώρα καὶ σὲ ἄνθρώπους.
Ὁ Τῶκεττ ἐθιρίσμευε.

— Τὰ βλέπετε, κύριε Μουζέν, ἔ-

θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι τοὺς ἀνθρώπους
ἀνεβασμένους στὴ ράχη τοῦ μαμμούθ.

Οἱ κινητῆρες μπῆκαν πάλι σὲ ἐ-
νέργεια. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔπρεπε τώρα
νὰ κάνουν ἦταν νὰ ξεπαγώσουν τὰ
πτώματα, νὰ τὰ ἐλευθερώσουν ἀπὸ
τὸ κρύσταλλο ὅπου βρίσκονταν σκλα-

—Ὁ Στανίσλαος θὰ τοὺς ἀναστήσει, εἶπε ἡ Ναδία. (Σελ. 414, στ. α')

λεγε, σὲ ἄνθρώπους μὰ φορὰ θὰ κα-
ταλήγατε. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν πειραμα-
τίσθήκατε σὲ μένα θὰ τὸ πειραματι-
σθῇτε τώρα σ' αὐτοὺς. Πόσο τοὺς ζη-
λεύω !

—Δὲν ἔχω καμμιὰ βεβαιότητα πῶς
θὰ ἐπιτύχω.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβο-
λία, εἶπε ὁ Τῶκεττ καὶ νὰ ἰδῇτε ποὺ

βωμένα. Μὲ ἱερὴ συγκίνηση εἶδαν οἱ
Εὐρωπαῖοι τὰ σώματα σιγά-σιγά νὰ
ξεχωρίζουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς πά-
γους. Τὸ νερὸ ἔτρεχε σάν ποτάμι
ἀπὸ πάνω τους καὶ σὲ λίγες ὥρες τὰ
πτώματα κοίτονταν στεγνά, τὸ ἕνα
κοντὰ στ' ἄλλο, κατὰ χλωμα καὶ ἀ-
καμπτα. Ἦταν τέσσερις ἄνδρες καὶ
τρεῖς γυναῖκες, Ἀπὸ τίς δερμάτινες

καὶ πολύχρωμες ζώνες τους κρέμονταν ὅπλα ἀπὸ ἐλεφαντοκόκαλο ἢ πελεκημένη πέτρα.

— Τὰ ὅπλα αὐτὰ εἶναι τῆς ἀκμῆς τῆς λιθίνης ἐποχῆς, εἶπε ὁ Νταρλιέ. Πόσῃν ὥρᾳ φαντάζεσθε, πρόσθεσε ρωτώντας τὸν Μουζέν, πῶς θὰ χρειασθῇτε ὥσπου νὰ τοὺς ξεπαγώσετε ἐντελῶς;

— Τρεῖς ὥρες τὸ λιγώτερο εἶπε ὁ Μουζέν.

— Ἐχω λοιπὸν καιρὸ μπροστὰ μου, ἔκανε ὁ γέρος σοφὸς καὶ παίρνοντας μαζὶ του καὶ τὸν Γιακούτη βγήκε ἀπ' τὴ σκηνή.

Ἡ Ναδία καὶ ὁ Μουζέν ἔμειναν μόνοι τους γιὰ νὰ ἐπιτηροῦν τὰ θερμομέτρα, νὰ ἐτοιμάσουν τὶς σύριγγες τοῦ ὄρου καὶ νὰ δοκιμάσουν τὶς ηλεκτρικὲς μηχανές.

— Ἐὰν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὅπως νομίζεῖ ὁ Νταρλιέ, σύγχρονοι τοῦ μαμμούθ, τὸ πρᾶγμα καταντρεῖ ἀσύλληπτο, ἔκανε ἡ Ναδία. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ εἶναι ὁ ζωντανὸς σύνδεσμος ἀνάμεσα σὲ δύο γεωλογικὲς ἐποχές, ἀνάμεσα σὲ δύο δόλτελα διαφορετικῶς κόσμους.

Ὁ Μουζέν ἔμενε σκεπτικὸς. Ἐβλεπε φανερά τί ἀποτελέσματα μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἡ ἀνακάλυψή του καὶ αὐτὸ τοῦ προξενοῦσε τρόμο.

— Καὶ ἐμεῖς, Ναδία; ἔκανε ξαφνικά. Δὲν θὰ ἔπρεπε τὸ παρὸν νὰ μᾶς συνδέσῃ γιὰ ἓνα εὐτυχισμένο μέλλον;

Πῆγε κοντὰ στὴ νέα καὶ τῆς εἶπε: — Σᾶς χαρίζω ὅλες μου τὶς ἐπιτυχίες γιὰ νὰ μοῦ προσφέρετε τὴν ἀγάπῃ σας. Εἶναι τόσος καιρὸς πού αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς τὴν πιὸ βαθειὰ ἐκτίμησιν καὶ συμπάθεια.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη ἐκδήλωσιν ἡ Ναδία ἔδειξε κάποια ἐκπληξή, ἔβαλε τὸ δάκτυλο στὰ χεῖλη καὶ ψιθύρισε.

— Σούτ. Θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτά. Γιὰ τὴν ὥρᾳ ἓνα μᾶς ἀπασχολεῖ: Ν' ἀναστήσουμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Πρὶν νὰ κοιτάξουμε τὸν ἑαυτὸ μᾶς ἂς κοιτάξουμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἂς σκεφθοῦμε ὅλο τὸ καλὸ πού μποροῦν νὰ προσφέρουν στὴν ἀνθρωπότητα οἱ ἀνακαλύψεις μᾶς.

Ὁ Μουζέν ἦταν ἑτοιμὸς νὰ ἀπαντήσῃ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ ὅταν ἡ πόρτα τῆς τέντας σηκώθηκε καὶ παρουσιάστηκε ὁ Νταρλιέ.

— Κοιτάξε τί σᾶς φέρνουμε! φώναξε θριαμβευτικά.

Καὶ μαζὶ μὲ τὸν Τῶκεττ καὶ τὸν ὀδηγὸ ἔβαλε μπροστὰ στὰ πόδια τους ἓνα πλῆθος ὅπλα λεπτότατα ἐργασμένα ἀπὸ ξύλο σκληρὸ μὲ μύτη ἀπὸ πέτρα ἢ ἀπὸ κόκκαλο.

— Οἱ ἄνθρωποι πού βρίσκονται ξαπλωμένοι αὐτοῦ εἶναι σύγχρονοι τοῦ μαμμούθ. Ὅριστε κι' οἱ ἀποδείξεις.

Καὶ ὁ Νταρλιέ ἔδειξε τὰ ὅπλα αὐτὰ πού εἶχαν ἀνακαλύψει μέσα στὸν πάγο, δίπλα στὰ πτώματα πού βρίσκονταν τώρα αὐτοῦ.

— Ἄς ἐλπίσουμε πῶς σὲ λίγο θὰ μᾶς τὸ βεβαιώσουν καὶ οἱ ἴδιοι εἶπε ὁ Μουζέν. Φτάνει νὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς καταλάβουμε.

Βάζοντας ὑπεράνθρωπὴ θέλησιν ὁ Μουζέν κατάρθρωσε χωρὶς νὰ τρέμῃ τὸ χέρι του νὰ βυθίσῃ τὴ βελόνα στὴν καρωτίδα ἐνὸς ἀπὸ τὰ πτώματα. Ἐκείνῃ τὴ στιγμῇ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε:

— ὦ, τί νόστιμὴ γκέρελ!

Ἦταν ὁ Τῶκεττ πού κοίταζε μὲ θαυμασμὸ τὸ πτώμα μιᾶς νέας πού καὶ στὸ θάνατο ἀκόμη τὸ πρόσωπό της εἶχε διατηρήσει μιὰ ὑπερήφαννὴ χάριν.

Ὁ Νταρλιέ ἀπήντησε:

— Πραγματικὰ εἶναι ὅλοι τους ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ὑποδείγματα τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς φυλῆς. Διαφέρουν ἀπόλυτα ἀπὸ τὶς μογγολικὲς καὶ τουρκικὲς φυλὲς πού κατοικοῦν σήμερᾳ στὴ Σιβηρία. Καὶ μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο πῶς βρέθηκαν ἐδῶ ψηλά.

Ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ προϊστορικοὺς ἀνθρώπους τέσσερις ἦταν ἄντρες καὶ τρεῖς γυναῖκες: Ἕνα ζευγάρι καμμιὰ τριανταρῖα χρόνων, ἓνα ἄλλο ζευγάρι ὡς πενήντα χρόνων, ἡ νέα πού εἶχε θαυμάσει ὁ Τῶκεττ, ἓνα ἄγύρι μικρότερό της καὶ τέλος ἓνας ἄνδρας ὡς σαράντα χρόνων.

Ὁ Τῶκεττ στεκόταν κοντὰ στὴ νέα καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία τὴν πρώτη σύσπαση πού θὰ φανέρωνε τὸ ζωντανεμά της. Πραγματικὰ αὐτὴ πρώτη ἀνοῖξε τὰ μάτια της καὶ ἔρριξε τὴ σαστιμένη ματιὰ της σ' αὐτὸ τὸν ἄγνωστο πού ἦταν σκυμμένος ἀπὸ πᾶν ὀφθαλμὸν. Λίγα λεπτὰ ἀργότερᾳ καὶ οἱ ἐπτὰ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι εἶχαν ξαναγυρίσει στὴ ζωὴ.

Ποῖος μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν ψυχικὴ κατάστασιν τῶν ἀναστημένων ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος κι' ἐκείνων πού τοὺς ἀνάστησαν ἀπ' τὸ ἄλλο;

Οἱ πρῶτοι ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ πιὸ βαθύ παρελθόν, ἀπὸ τὴ λιθινὴ ἐποχὴ γιὰ ν' ἀντικρύσουν ἐμπρὸς τους, τοὺς ἀντιπρόσωπους τῆς ἐποχῆς τῶν θαυμάτων τῆς ἐπιστήμης.

Οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι ἀνακάθισαν καὶ κοίταζαν γύρω τους σασιζμένοι. Ἐμοιάζαν σὰν νὰ εἶχαν ξυπνήσει ἀπὸ βαθὺν ὕπνο. Εἶχαν τὰ μάτια τους καρφωμένα ἐπάνω σ' αὐτοὺς τοὺς ξένους πού δίχως ἄλλο τοὺς θεωροῦσαν γιὰ κακοποιὰ πνεύματα.

Σιγὰ καὶ τρικλίζοντας ἀκόμη σηκώθηκαν ὀρθοί. Κοίταζαν τὶς λάμπες, τὰ ηλεκτρικὰ μηχανήματα. Ἀνάσαιναν βαρεῖα καὶ γρήγορα ἀσθμαίνοντας ἀπὸ τὸν τρόμο. Οἱ γυναῖκες μαζεύτηκαν ἢ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη.

Ἐξαφνὰ ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄνδρες πού ἔμοιαζε γι' ἀρχηγός, ἔβαλε μιὰ κραυγὴ καὶ τράβηξε τὸ μαχαίρι του ἀπὸ τὴ ζώνη του. Οἱ ἄλλοι τὸν μιμήθηκαν μὰ ἔδλεπε κανεὶς ὅτι εἶχαν ἐντελῶς χάσει τὰ νερά τους.

Δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολο πρᾶγμα νὰ ἡσυχάσουν τοὺς τρομοκρατημένους αὐτοὺς ἀνθρώπους. Ὅλα τοὺς προκαλοῦσαν τὸν τρόμο καὶ τὴν κατάπληξιν. Καὶ ὅμως μὲ ἀπειρὴ ὑπομονὴ καὶ γλυκύτητα οἱ τρεῖς ἄνδρες καὶ ἡ Ναδία κατάρθρωσαν νὰ τοὺς κάνουν ν' ἀφήσουν τὴν ἐπιθετικὴν στάσιν καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἄδιες γιοῦρτες. Τοὺς ἔδωσαν μερικὰ ψάρια κι' ἓνα κομμάτι κρέας ταράνδου. Ἐβάλαν δίπλα καὶ μιὰ ἀγκυλιὰ ξερόκλαδα καὶ τοὺς ἀφήσαν νὰ ἐτοιμάσουν τὸ φαγητό τους.

Πῶς νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὴ χαρὰ τοῦ Νταρλιέ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα; Παρευρίσκονταν στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἀρχηγὸς ἀναψε φωτιά τρίθοντας γοργὰ δύο κομμάτια ξύλο τὸ ἓνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ γυναῖκες ἀνοίγαν τὰ ψάρια καὶ ἔκοβαν τὸ κρέας σὲ κομμάτια. Ἡ ἐπιδεξιότης τους ἔκανε κατάπληξιν τὸν Νταρλιέ καὶ τὸν Μουζέν.

Ὁ Τῶκεττ βρίσκοντας ὅτι ἦταν μεγάλη ἀνοησία νὰ παιδεύεται κανεὶς μὲ πέτρινα μαχαίρια τὴ στιγμὴ πού ὑπῆρχαν ἀτσάλεια, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸν μεγάλο του κυνηγετικὸ σουγιά, τὸν ἀνοίξε καὶ τὸν ἔδωσε στὴ νέα. Ἐκείνῃ ἔκανε πίσω τρομαγμένη. Μὰ ὁ Νταρλιέ διαμαρτυρήθηκε:

— Φίλε μου, ἔχε ὅπ' ὅφιν σου ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ξέρουν τί εἶναι αὐτὸ πού τοὺς δίνει. Ἀγνοοῦν ἀπολύτως τὰ μέταλλα. Εἶναι ἄνθρωποι τῆς λιθίνης ἐποχῆς.

— Ἄν δὲν τὸ ξέρονταν θὰ τοὺς τὸ ἐξηγήσω ἐγώ, εἶπε ὁ Τῶκεττ.

Καὶ παίρνοντας ἓνα κομμάτι κρέας τὸ ἔκοψε στὰ δύο μὲ τὸ σουγιά του κι' ὕστερᾳ ἀφήνοντάς το δίπλα στὸ κρέας ἔκανε νόημα στοὺς προϊστορικοὺς ἀνθρώπους νὰ δοκιμάσουν. Ἐκείνοι σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν παρακολουθοῦσαν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό. Τέλος ἓνας, ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ξεθαρρεύτηκε καὶ παίρνοντας τὸ σουγιά ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμιν γιὰ νὰ

κόψῃ τὸ κρέας, ὅπως ἦταν μαθημένος ἀπ' τὰ πρωτόγονα δικὰ τους μαχαίρια. Στὸ πρόσωπό του καθρεφτίστηκε ὅλη ἡ ἐκπληξή πού ἐνοίωσε ὅταν εἶδε μὲ πόση εὐκολία κοβόταν τὸ κρέας. Ἐξανδοκίμασε δύο τρεῖς φορὲς ἐνῶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν μαζευτεῖ γύρω του. Ὁ Τῶκεττ θριάμβευε.

— Βλέπετε, ἔλεγε στὸν Νταρλιέ. Τοὺς ἐκπολιτίζω.

Ἐξαφνὰ μιὰ φωνὴ πόνου τοὺς ἔκανε νὰ γυρίσουν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτογόνους εἶχε περάσει τὸ χέρι του πᾶν ἀπὸ τὴν ἀκονισμένη κόψῃ τοῦ σουγιά καὶ εἶχε ἀνοίξει βαθειὰ τὸ δάκτυλό του. Ὁ κύκλος σκόρπισε ἀμέσως καὶ ὁ πληγωμένος πέταξε μακριὰ τὸ σουγιά λέγοντας θυμωμένος κατὰ σὲ ἀγνωστὴ γλῶσσα.

— Χμ, μοῦ φαίνονται ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπαφὴ τους μὲ τὸν πολιτισμό, εἶπε ὁ Νταρλιέ. Κοίταξε, ξαναπῆραν τὰ πέτρινα ἐργαλεῖα τους καὶ μᾶς κοιτάζουν καχύποπτα. Δίχως ἄλλο θὰ φαντάζονται πῶς μέσα στὸ μαχαίρι κοιτοῦν κάποιο ὑποῦλο καὶ ἐκδικητικὸ πνεῦμα πού δαγκάνει μόλις τὸ πιάσῃ.

Ὁ Τῶκεττ δὲν πρόλαβε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ γιὰτὶ ὀλόκληρῃ ἡ φυλὴ εἶχε ξεσηκωθεί ἀκούγοντας τὸ μαμμούθ πού φώναζε ἀπέξω ἀπὸ τὴ σκηνή. Ὡς τὰ τώρα δὲν τὸ εἶχαν ἰδεῖ γιὰτὶ ἦταν δεμένο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλαγιάς. Οἱ ἄνδρες εἶχαν ἀρπάξει τὰ δόρατά τους καὶ τὰ τόξα τους. Τὰ μάτια τους γυάλιζαν καὶ ψιθύριζαν «Χερόθ» πού στὴ γλῶσσά τους ἐσήμαινε φαίνεται τὸ μαμμούθ.

— Διάβολε, εἶπε ὁ Νταρλιέ, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ σκοτώσουν τὸ μαμμούθ μου. Φέρε το ἐδῶ, Τῶκεττ, καὶ δειξέ τους πῶς τὸ ἔχεις ἐξημερώσει.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἔτρεξε ἔξω καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε ὀδηγώντας τὸ μαμμούθ ἀπὸ τὴν προδοκίδα. Μὰ τὸ μαγαθήριο ὅταν μυρίστηκε τοὺς ἀναστημένους σύγχρονους τοῦ θυμήθηκε φαίνεται πῶς αὐτοὶ ἦταν οἱ πραγματικοὶ τοῦ ἐχθροὶ καὶ ἄρχισε νὰ ὀρύεται δυνατώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, καὶ τέλος ξεφεύγοντας ἀπὸ τὸν Τῶκεττ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ δάσος. Μὲ μύριες δυσκολίες ὁ Τῶκεττ κατάφερε νὰ τὸ τακώσῃ, νὰ τὸ ἡμερέψῃ καὶ νὰ τὸ ξαναφέρῃ πίσω. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι ἔμειναν καθηλωμένοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξή.

— Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο, εἶπε ὁ Νταρλιέ. Ὁ χιλιόχρονος χρόνος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων γι' αὐτοὺς τοὺς

ἴδιους δὲν ὑπῆρξε τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸν ὕπνο μιᾶς νύχτας. Ὁ χρόνος δὲν ἔχει παρὰ σχετικὴ ἔννοια. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ξυπνώντας βρέθηκαν μὲ τὶς ἴδιες σκέψεις καὶ τὶς ἴδιες ἀντιλήψεις πού εἶχαν τὴ στιγμὴ πού τοὺς ἐνάρκωσε τὸ κρύο. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμαστὸ στὶς ἐρευνές σου, ἀγαπητέ μου Μουζέν. Ἐκάνες δυνατὴ τὴν προσέγγισιν τῶν πιὸ μακρυνῶν προγόνων μὲ τὰ τρισέγγονά τους.

— Λοιπόν, εἶπε εὐθυμᾶ ὁ Τῶκεττ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἀρχηγός τους, εἶναι ἴσως ὁ παππούς σας κ. Νταρλιέ, μῦθο πού εἶναι κατὰ δέκα χρόνια νεώτερός σας.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἔκανε γελώντας ἡ Ναδία. Τί περίπλοκη συγγένεια!

Ὅλοι διασκέδασαν μ' αὐτὴ τὴ σκέψιν καὶ ἀμέσως ἀποφάσισαν νὰ τηλεγραφῇσιν τὸν Λαρζάκ:

«Ἀναστήσαμε ἐπτὰ προϊστορικοὺς ἀνθρώπους. Εὐρήκαμε ἓνα παπποῦ νεώτερο ἀπὸ μᾶς».

— Θὰ μᾶς περάσῃ γιὰ τρελλούς, εἶπε ὁ Νταρλιέ, πού γελοῦσε σὰν παιδί. Τί θὰ πῇ ὅμως δταν δῇ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀναστημένους, καὶ τὸ μαμμούθ;

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIDHS

O ANANIAS

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΚΗ'

Ὁ κ. Ἀψε-Σβύσε χτυπᾷ ἓνα κουδούνι. Ἡ παράστασις ξαναρχίζει. Ὅσοι εἶχαν σηκωθεί, ξανακάθονται. Μὲ τί ἀνυπομονήσιν καὶ περιέργειαν περιμένουν νὰ ἰδοῦν τὰ καινούργια θαῦματα τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ.

Νά τος! Σιάζει τὸ φράγκο του, τὰ μαλλιά του, υποκλίνεται μπροστὰ στὴ Ἄννα καὶ τὴ ρωτᾷ:

— Δεσποινίς, ἔχετε πᾶν σας χοήματα;

— Ὁχι... Κάτι λίγα νικελ... ἀπαντᾷ κοκκινίζοντας ἡ μικρὴ.

— Μὴ λένε ψέμματα! τῆς λέει ὁ κ. Ἀψε-Σβύσε σοβαρά. Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποδείξω ἀμέσως πῶς ἔχετε πᾶν σας καὶ μέσα σας... ἠθαστοῦ! Ἐλάτε δῶ!... Μὴ φοβάστε! Καθῆστε, παρακαλῶ, σ' αὐτὸ τὸ σκαμνί.

Ὁ κ. Ἀψε-Σβύσε εἶναι ἐπιτακτικός. Θέλοντας καὶ μὴ, ἡ μικρὴ Ἄννα σηκώνεται. Ὁ κ. Ἀψε-Σβύσε τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν καθίζει στὸ σκαμνί μπροστὰ σ' ὅλους. Ἐπειτα τὴν ἀγγίζει μὲ τὸ ραβδί του, κι' ἀρχίζει νὰ τῆς βγάξῃ ἀπὸ τὶς τσέπες

τῆς φράγκα, δίφραγκα, τῆλληρα, ἀκόμα καὶ χουρὰ ναπολεόνια! Τί θαῦμα εἶναι πάλι τοῦτο; Πῶς ἡ μικρὴ Ἄννα εἶχε στίς τσέπες τῆς τόσα πλοῦτη, χωρὶς νὰ τὸ ξέσῃ;

Κι' ἐνῶ κοιτάζει κατασαστισμένη, ὁ κ. Ἀψε-Σβύσε τῆς λέει:

XILIA MYRIA

KI' OI DYGO BRADYGLWSSOI

Σὲ μιὰ συναστροφή, ὁ οἰκοδεσπότης παρουσιάζει ἓνα φίλο του σ' ἓνα ἄλλον:

— Ὁ κύριος "Ἀλφα... ὁ κύριος Βῆτα...

Δίνουν τὰ χεῖρα κι' ὁ πρῶτος ἀρχίζει:

— Χαί...χαί...χαί...ρω...πο...πο...πολύ!

Ὁ δεύτερος συγχρόνως:

— Χαί...χαί...χαί...ρω...πο...πο...πο...

Ὁ πρῶτος θυμώνει καὶ διακόπτει:

— Κῦ...κῦ...κύριε! Κο...κο...κο...

κοροϊδεύετε!

Ὁ δεύτερος δυνατώτερα:

— Κῦ...κῦ...κύριε! Κο...κο...κο...κοροϊδεύετε!

Εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ πιασθοῦν. Ὁ οἰκοδεσπότης, μὲ κόπο κρατώντας τὰ γέλια του, μπαίνει στὴ μέση:

— Ἐ, σταθῆτε!... Κανένας δὲν κοροϊδεύει τὸν ἄλλον!... Σύμπτωσις νὰ εἰσθε κι' οἱ δύο... βραδύγλωσσοι!

— Ἀ! συ...συ...συ...γνώμην!

— Ἀ! συ...συ...συ...γνώμην!

Ξαναδίνουν τὰ χεῖρα καὶ τὸ κωμικὸ ἐπεισόδιον τελειώνει.

—'Ανοίξτε άκόμα τὸ στοματάκι σας. . . 'Ετσι, μπράβο! . . Τώρα σταθίτε. . . Μόλις θὰ βάλω μέσα τὸ δάχτυλό μου, καὶ θὰ ἰδῆτε τί θὰ βγῇ!

Πραγματικῶς. Ὁ κ. "Αψε-Σβύσε χώνει λίγο τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα τῆς "Αννας, χωρὶς νὰ τῆς ἀγγίξῃ οὔτε γλῶσσα, οὔτε δόντια, οὔτε χεῖλη. Καὶ καθὼς τὸ τραβᾷ πάλι ἔξω βγαίνουν καὶ πέφτουν κάτω—ἀπὸ τὸ στόμα τῆς! — ἓνα σωρὸ ἀσημένια καὶ χρυσὰ νομίσματα! Τὰ εἶχε μέσα τῆς λοιπὸν:

Ὁ Κωστάκης, ἀπὸ τὴ θέση του, θαυμάζει σὰν τᾶλλα παιδιὰ, μὰ καὶ ζηλεύει. Μόνο τῆς "Αννας θὰ ἔβγαζε λεφτὰ ὁ κ. "Αψε-Σβύσε: "Αχ, νὰ τὸν φώναζε κι' αὐτὸν νὰ καθήσῃ σ' ἐκεῖνο τὸ σκαμνί, νὰ τοῦ βγάλῃ ἀπ' τὸ στόμα. . . ναπολεόνια!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μόλις εἶχαν τελειώσει τὸ πρόγευμα τοὺς ἔταν ἀκούστηκε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα. Ὁ Χῶκ ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ πουθενά, μὰ ὁ Βῆλλιζερ σηκώθηκε, πῆγε κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μέσα στὸ σπῆτι μῆψκαν διάφορες κυρίες καὶ κύριοι καὶ πρώτη ἡ χήρα Ντούγκλας. Τὸ νέο φαίνεται πὼς ἔγινε γνωστό.

Ὁ γέρος διηγῆθηκε σὲ ἄλλους τὰ περιστατικὰ τῆς περασμένης νύχτας καὶ ἡ χήρα Ντούγκλας δὲν ἤξερε πὼς νὰ τοῦ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς.

— Οὔτε λέξη πιά, κυρία μου, τὴν ἔκοψε ὁ γέρο-Βῆλλιζερ. Κάποιον ἄλλον θὰ ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσετε καὶ ὄχι ἐμένα καὶ τὰ παιδιὰ μου. Μὰ δὲν θέλει ν' ἀναφέρουμε τ' ὄνομά του μὲ κανένα τρόπο.

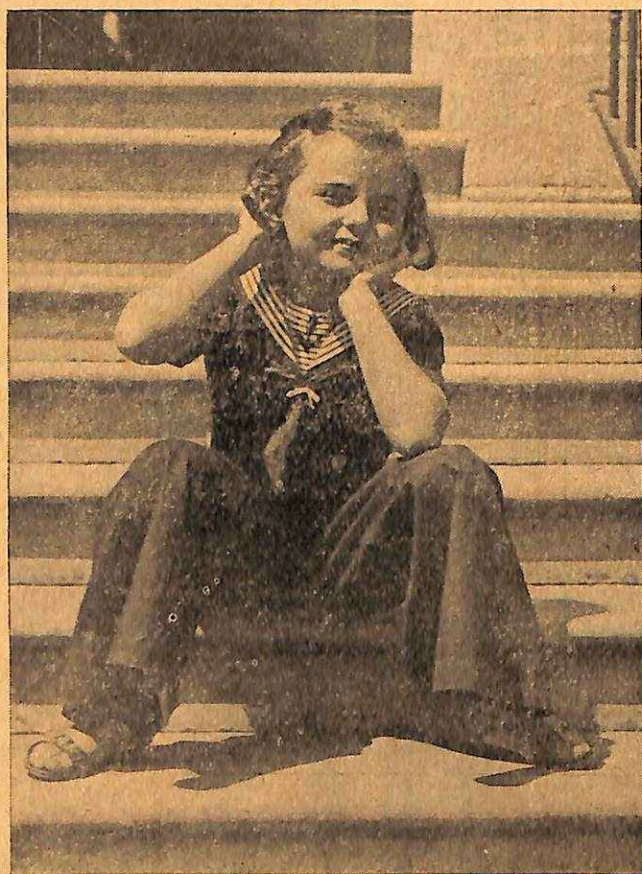
Τὰ λόγια τοῦ γέρου γέννησαν τέτοια περιέργεια σὲ ἄλλους πού τὸ περιστατικὸ τὸ ἴδιο ἐπισκιάστηκε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ νέο μυστήριον. Μὰ ὁ γέρος δὲν παρασυρόταν οὔτε ἀπὸ τὰ παρακάλια, τοῦτε ἀπὸ τίς πονηρὲς ἐρωτήσεις τῶν ἐπισκεπτῶν του καὶ δὲν φανέρωνε τὸ μυστικὸ. Στὸ τέλος εἶπε ἡ χήρα:

— Εἰγὼ εἶχα πέσει στὸ κρεβάτι μου καὶ διάβαζα καὶ γ' αὐτὸ εἶχα τὸ φῶς ἀναμμένο. Ὑστερὰ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος καὶ κοιμήθηκα τόσο βαθειά πού δὲν ἄκουσα τίποτε. Γιατὶ δὲν ἐρχόσαστε νὰ μὲ ξυπνήσετε.

— Σκεφτήκαμε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος, δὲν ἦταν πιά φόβος νὰ ξαναφανοῦν ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι, λοιπὸν τί θὰ ὠφελοῦσε νὰ σᾶς ξυπνήσω καὶ νὰ σᾶς κατατρομάξω;

Στὴν ἐκκλησίαν πῆγαν ὅλοι νωρὶς ἐκεῖνο τὸ κυριακάτικο πρωῒν. Τὸ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γνωρίζετε αὐτὸ τὸ χαριτωμένο ναυτάκι; — Εἶναι ἡ Τροῦντε Στάρκ, ὁ μικρὸς κινηματογραφικὸς «ἀστήρ» σ' ἐν' ἀπὸ τὰ ἔργα πού παιδεύει.

περιστατικὸ τῆς περασμένης βραδυᾶς εἶχε διαδοθεῖ σ' ὅλο τὸ χωριὸ καὶ καθένας τὸ διηγόταν καὶ τὸ στόλιζε ὅπως ᾔθελε. Ἐν τῷ μεταξύ ἤρθε εἰδηση πὼς οὔτε ἑπιασαν τοὺς κακοῦργους οὔτε βρήκαν καθόλου τὰ ἴχνη τους.

Ὅταν τέλειωσε ἡ λειτουργία, ἡ γυναίκα τοῦ δικαστῆ Θάτσερ, καθὼς προχωροῦσε μαζὶ μὲ τὸν ἄλλο κόσμο γιὰ νὰ βγῇ πλησίασε τὴν κυρία Χάρπερ καὶ τὴν καλημέρισε.

— Ἀκόμα κοιμάται ἡ Μπέκυ μου; ρώτησε. Καλὰ τὸ φαντάστηκα ἐγὼ πὼς θὰ γύριζε κατακουρασμένη χθὲς τὸ βράδυ.

— Ἡ Μπέκυ σας; ἀπόρησε ἡ κυρία Χάρπερ.

— Ναι, ἔκανε ἡ κυρία Θάτσερ μ' ἐκπληξη, δὲν κοιμήθηκε χθὲς τὸ βράδυ σπῆτι σας:

— Ὅχι.

Ἡ κυρία Θάτσερ ἔγινε ἄσπρη σὰν τὸ πανί κι' ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ πέρασε ἡ θεία Πόλλυ συζητώντας ζωηρὰ μὲ μιὰ φίλη τῆς.

— Καλημέρα κυρία Θάτσερ, καλημέρα κυρία Χάρπερ. Ὁ ἄσματος υἱός μου πάλι χάθηκε. Φαντάζομαι πὼς θὰ ἔμεινε τὸ βράδυ σὲ μιὰ ἀπὸ τίς δύο σας, ἔ; Καὶ τώρα ἔχει κομμένη τὴν οὐρά του καὶ δὲν τολμᾷ νὰ παρουσιαστῇ.

Ἡ κυρία Θάτσερ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι τῆς κι' ἔγινε ἀκόμη πιὸ χλωμὴ ἀπ' ὅτι ἦταν.

— Οὔτε στὸ δικό μας δὲν ἤρθε, εἶπε κι' ἡ κυρία Χάρπερ ἀρχίζοντας κι' αὐτὴ νὰ δείχνῃ ἀνησυχία.

Τὸ πρόσωπο τῆς θείας Πόλλυ ἄλλαξε ἔκφραση.

— Τζὸς Χάρπερ, εἶδες τὸν Τὸμ σήμερὰ τὸ πρωῒ;

— Ὅχι, κυρία.

— Ποῦ τὸν εἶδες γιὰ τελευταία φορὰ;

Ὁ Τζὸς προσπάθησε νὰ θυμηθῇ μὰ δὲν τὰ κατάφερε.

Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ στέκεται μέσα στὴν ἐκκλησίαν. Πολλοὶ πλησίασαν τίς τρεῖς κυρίες καὶ ἄρχισαν κι' αὐτοὶ νὰ δείχνουν τὴν ἀνησυχία τους. Ρώτησαν τὰ παιδιὰ, ρώτησαν τοὺς μεγάλους. Ὅλοι εἶπαν πὼς ἦταν τό-

σος κόσμος καὶ τόσο σκοτάδι στὸ βαποράκι σὰν γύριζαν, πού δὲν μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν ἂν ἦταν μαζί τους ὁ Τὸμ κι' ἡ Μπέκυ. Κανένας ἄλλωστε δὲν συλλογίστηκε νὰ ρωτήσῃ μήπως ἔλειπε κανένα παιδί.

Κάποιο παιδί τότε εἶπε μήπως τυχὸν καὶ βρίσκονταν ἀκόμα μέσα στὴ σπηλιά.

Ἡ κυρία Θάτσερ στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ ἐλπιόθυμωσε. Ἡ θεία Πόλλυ ἔσμιξε τὰ χέρια τῆς καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τὸ νέο κυκλοφόρησε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ ὄμιλο σὲ ὄμιλο καὶ σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ὅλες οἱ καμπάνες χτυποῦσαν ἄγρια καὶ καλοῦσαν τὸν κόσμο νὰ μαζευτῇ γιὰ νὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὰ παιδιὰ.

Τὸ ἐπεισόδιο τοῦ λόφου λησμονήθηκε ὁλότελα, ἡ καταδίωξη τῶν κακοῦργων ἐγκαταλείφτηκε, ἐτοιμάστηκαν ἄλογα, βαρκάκια ἐλύθησαν στὸ ποτάμι, διέταξαν τὸ βαποράκι νὰ εἶναι ὅπ' ἀπὸν καὶ πρὶν περάσῃ μισὴ ὥρᾳ διακόσιοι ἄνδρες ξεκίνησαν καὶ τράβηξαν κατὰ τὴ σπηλιά.

Ὅλο τὸ ἀτέλειωτο ἐκεῖνο ἀπόγεμα τῆς Κυριακῆς τὸ χωριὸ φαινόταν ἄδειο καὶ νεκρό. Πολλὲς γυναῖκες πῆγαν στὴν κυρία Θάτσερ καὶ στὴ θεία Πόλλυ γιὰ νὰ τοὺς δείξουν τὴ συμπαθειὰ τους καὶ νὰ τίς παρηγορήσουν.

Ὅλη τὴ νύχτα τὸ χωριὸ ἄγρυπνο περίμενε νὰ μάθῃ νέα καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ ἤρθε ἀπὸ τὴ σπηλιά ἓνας ἄνθρωπος λαχανιασμένος καὶ τὴ μὲν εἰδηση πού ἔφερε ἦταν αὐτὴ: «Στείλτε κι' ἄλλα κερὰ καὶ τρόφιμα». Ἡ κυρία Θάτσερ καὶ ἡ θεία Πόλλυ ἦταν μισότρελλες ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

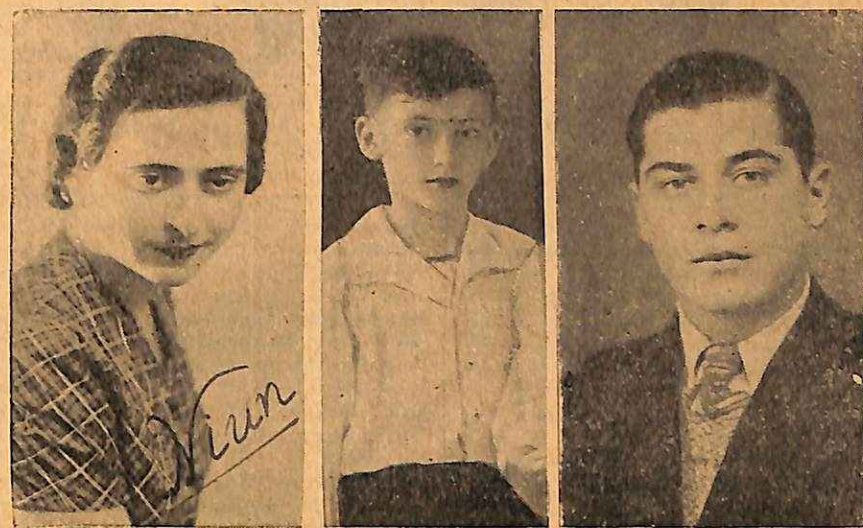
Ὅταν ἔφεξε γύρισε ἀπὸ τὴ σπηλιά ὁ γέρο Βῆλλιζερ μὲ τὰ ροῦχα του γεμάτα κερὰ, καταλασπωμένους καὶ ἀποκατωμένους. Στὸ κρεβάτι του βρήκε ξαπλωμένον τὸν Χῶκ νὰ καίγεται ἀπ' τὸν πυρετὸ καὶ νὰ παραληρῇ. Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ γιατροὶ ἔλειπαν στὴ σπηλιά ἀνέλαβε νὰ περιποιηθῇ τὸν ἄρρωστο ἡ χήρα Ντούγκλας. Εἶπε ὅτι θὰ ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γι' αὐτὸ τὸ δύστυχο παιδί γιατί εἶτε καλὸ, εἶτε κακό, μιὰ φορὰ πλᾶσμα τοῦ Θεοῦ ἦταν.

— Κατὰ βάθος ἔχει καλὴ καρδιά, εἶπε ὁ γέρο Βῆλλιζερ.

— Καὶ βέβαια, εἶπε ἡ χήρα. Ὅ,τι κάνει ὁ Θεὸς ἔχει πάντοτε κατὰ μέσος του.

Λίγες ὥρες ἀργότερα ἄρχισαν νὰ γυρίζουν στὸ χωριὸ ὁλόκληρες ὁμάδες ἀπὸ ἄνθρώπους πού εἶχαν πιά ἐξαντληθῇ ἀπὸ τὴν κόπωση. Ὅσοι ἀντεῖχαν ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη τίς ἐρευνες. Ἀπ' αὐτοὺς πού γύρισαν ἔ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΤΟΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

1. ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΤΖΟΓΛΟΥ, Νίκη, Βόλος. Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 289ον Διαγ. Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.—2. ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ, Ἀχιλλεύς, Ἀθήνα. Α' Βραβ. εἰς τὸν 279ον Διαγ. Λύσεων.—3. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ, Πρίγκιψ Σερβίν, Ζάκυνθος. Ἀντιπρόσωπος Συλλόγου «Διαπλάσιας Συντροφιάς», ὁ ὁποῖος ἔλαβε Β' Βραβεῖον εἰς τὸ Σεισάθωμα τοῦ 1936.

μαθαν ὅτι εἶχαν ψάξῃ καὶ τίς πιὸ ἀπόμερες γωνιὲς τῆς σπηλιάς, ἐκεῖ πού δὲν εἶχε ξαναπατήσῃ ἄνθρωπος καὶ ὅτι κάθε τόσο στέκονταν κι' ἐρριχναν πιστολιές πού ἀντηχοῦσαν μέσα στὰ σκοτεινὰ κοιλώματα τῆς σπηλιάς χωρὶς ἄλλη ἀπάντηση. Σὲ μιὰ ἀπόμερη μεριά εἶχαν βρεῖ γραμμένα μὲ καπνὸ ἐπάνω στὸν τοῖχο τῆς σπηλιάς τὰ ὀνόματα Τὸμ καὶ Μπέκυ καὶ λίγο παρακάτω ἓνα μεταξωτὸ φιδόγκο γεμάτον κερὰ. Ἡ κυρία Θάτσερ τὸν γινώρισε καὶ στὸ ἀντίκρουμά του ἀναλόγησε σὲ δάκρυα καὶ εἶπε ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο ἐνθύμιον πού θὰ εἶχε ἀπὸ τὴν κόρη τῆς. Μερικοὶ ἄλλοι διηγῆθηκαν πὼς κάθε τόσο ἔβλεπαν μακρὰ στὸ βάθος νὰ λάμπῃ κανένα φῶς κι' ἔτρεχαν μὲ φωνὲς χαρᾶς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, μὰ τοὺς περίμενε μεγάλῃ ἀπογοήτευση γιατί δὲν ἦταν παρὰ τὸ κερί κάποιου πού ἔψαχνε ὅπως κι' αὐτὰ.

Τρία φρικτὰ ἡμερῶνυχτα πέρασαν ἔτσι. Ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε βυθιστεῖ σὲ στυγνὴ ἀπελπισία. Κανεὶς δὲν εἶχε νοῦ γιὰ δουλεῖα. Ὁ Χῶκ ἐξακολουθοῦσε νὰ καίγεται σὲν πυρετὸ χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδέα κἄν γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν τραγωδία. Μιὰ μέρα σὲ μιὰ στιγμὴ πού τὸ μυαλό του ἦταν κάπως ἑξωτερικὸ ἔφερε κουβέντα γιὰ τὸν Τὸμ Σῶγερ καὶ ρώτησε μήπως εἶχε βρεῖ τίποτε.

Ἡ χήρα ἀκούγοντας τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Σῶπα, σῶπα, παιδί μου, εἶπε, σοῦ εἶπα πρωτότερα πὼς δὲν πρέπει νὰ μιλάς. Εἶσαι πολὺ ἄρρωστος.

Ὁ Χῶκ τὴν κοίταξε μὲ ἀπορία ὥστε λοιπὸν δὲν βρήκε τίποτε ὁ Τὸμ; Καλὰ, μὰ τί εἶχε αὐτὴ καὶ ἔκλαιγε; Ὅλες ὅμως αὐτὲς οἱ σκέψεις ἦταν πολὺ κουραστικὲς γιὰ τὸ ἀδύνατο μυαλό τοῦ Χῶκ. Ἐγείρε τὸ κεφάλι του κι' ἀποκοιμήθηκε.

— Ἀποκοιμήθηκε τὸ δόλιο. Ἀν βρήκε, λέει, τίποτε ὁ Τὸμ Σῶγερ. Δὲν λὲς καλύτερα ἂν βρήκε κανεὶς τὸν Τὸμ Σῶγερ; Ἀχ, δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἐλπίδα καὶ λίγος ἀπόμειναν πού ἔχουν ἀκόμη καρδιά καὶ δύναμη νὰ τὸν ψάχνουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Γεωμένες ἀπαλὰ στὴν πελαγίσια τοῦ αἰγαίου γλαυκότη, θελκτικὲς Σπο-
[ράδες]
Καὶ σμαραγδένια χάσματα, Κυκλάδες,
Μὲ μάρμαρα παλιὰ καὶ κυπαρίσσια,
Πεῦκα, μυρτιές, ἀγριόκρινα, ξεκλήσια,
Πηγὲς πλατανοσκέπαστες, κοιλάδες,
Μᾶς ζωγραφίζετε μικρὰ Ἑλλάδες
Μέσα σὲ πλαίσια, γραφικὰ, βουνίσια.

Ἀμέθυστοι, ρουμπίνια καὶ ζαφείρια
Σαίγουν στὰ δελτινά σας μὲ τοπάκια
Φιλοῦν τίς σκοῦνες καὶ τὰ τρεχαντήρια
Στὰ λιμανάκια σας νερὰ γαλάζια.
Κι ὅταν δροσόπνοο φύσῃ μελτέμι,
Λὲς κ' ἡ λεπτὴ ψυχὴ σας γλυκοτρεμει
Ἀπὸ τὴν «Κοῆνη» Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
22 Δεκεμβρίου.

618. Δεξιόγραφος

Μικρὸ ζῶο καὶ πῖο μεγάλο
Καὶ τὰ δυὸ μαζί ἄν βάλω,
Δὲν πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα:
Κάτι θάχω κάθε μῆνα.

Πασχαλιὰ τῆς Ἀνδρου

619. Μεταγραμματισμός

Σβύνεις Βῆτα, γράφεις Τά,
Κι' ἀπὸ μιὰ δυστυχισμένη
Ἡρώϊδα ὁμηρικῇ,

Βλέπεις ἄξαφνα θεὰ
Ποῦ τὴ νύχτα μόνο βγαίνει
Καὶ γυρίζει ὡς τὸ πρωῒ.

Πασχαλιὰ τῆς Ἀνδρου

620. Στοιχειοτονόγραφος μετὰ Μετα-
γραμματισμοῦ

Βυζαντινὸς ποῦ ἐγέννησε αὐτοκράτορα
Τῆς ἑβδομάδος γίνεται μιὰ ἡμέρα,
Ἐνα του γράμμι' ἄν τοῦ σβυσθῇ,
Ἐνα του ἄλλο ἄν ἀλλαχθῇ,
Κι' ἄν ἀνεβῇ ὁ τόνος του πῖο πέρα.

Νηρηΐς

621. Διπλὴ Κλίμαξ

P - A - P
P - - A - - P
P - - - A - - - P
P - - - - A - - - - P
P - - - - - A - - - - - P
P - - - - - - A - - - - - P
P - - - - - - - A - - - - - P
P - - - - - - - - A - - - - - P

Κάθε παύλα ἀντιπροσπεύει γράμμα.
Τὰ ἐν τῷ μέσῳ Α εἶναι τελικὰ τῶν λέ-
ξεων τῆς ἀριστερᾶς κλίμακος, αἱ ὁποῖαι
ἀρχίζουν ἀπὸ Ρ, καὶ ἀρχικὰ τῶν λέ-
ξεων τῆς δεξιᾶς, αἱ ὁποῖαι τελειώνουν
εἰς Ρ. Καὶ ἀναγινώσκονται ἀνὰ δύο
λέξεις κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: θεὰ
καὶ στοιχειῶν—μέρος τοῦ φυτοῦ καὶ
γυνὴ τῆς Γραφῆς—ἄρθρον νόμου ἢ
διαθήκης καὶ λεπτότατον ἀέριον—κρά-
τος καὶ πατὴρ τοῦ Κάδμου—ὄπλον καὶ
πηλὸν—ψεκασμὸς καὶ πόλις τῆς Αἰγύ-
πτου—ἐπιτέτον Ἀρτέμιδος καὶ μηχανά-
νημα ἀριθμοῦν—οἱ πρόποδες τοῦ βου-
νοῦ κοινῶς καὶ τίτλος ἡγεμόνος.

(Νέον εἶδος) Βασίλισσα Νεφερτίτι

622. Γρίφος

γῆν γῆν γῆν οἶκος ιγ ιγ
γῆν γῆν γῆν μονή ιγ ιγ

Ραμνουσία Ἀρτεμῖς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 32.

422. Ἀντιόχεια (ἀντί, ὄχι, ἃ!)—423.

Τῆνος-Ρῆνος.—424. Ἄγρις-σιγά—425.

ΜΥΣ 426. Ἐν τῇ

ΜΑΡΣ ἐνώσει ἢ ἰ-

ΜΗΚΟΣ σχύς. (Ἡ ἄ-

ΜΑΡΙΟΣ νάγνωσης κα-

ΜΙΑΛΗΤΟΣ τὰ στίχον, ἐκ

ΜΙΑΟΥΛΗΣ τῶν κάτω καὶ

ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ ἐκ δεξιῶν).—

ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ 427. Ἀρτεμί-

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ σιον—Ἀρτε-

μις=ἰον +

(κηρίον=κῆρ)=ἰον. Ἀθροισμα ὑπο-

λοίπων: ΙΟΝΙΟΝ.—428. ΑΗΟ-Ο-ΕΟ=

Ἀπληστον τὸ κέρδος (Ἰοῦ Ἀσση, Ἀ-

σκληρπῖος, ΞενΟφών, ΝαΟύμ, Κλεων,

ΖηνΟβία).—429. Μηδὲνα πρὸ τοῦ τέ-

λους μακάριζε.—430. Ὁ Ἀριστοτέλης

ἦτο Σταγειρίτης (ὡς, ὁ εἰς το, τελ εἰς

ι, τος τὰ Γῆ ρῆ τίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—899]

Στέφανε τῆς Δόξης, γιὰ τὴ γιορτὴ σου
Σεῦχομαι χρόνια πολλὰ γεμάτα υἱεῖα
καὶ χαρά.

Ζακυνθινούλα

[ΑΗ'—900]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ
μὲ Διαπλάσπουλα-ες 12—16 ἐτῶν.
Δ)οῖς: Ἀνῖθα Κάτια [Σπάλα, Κοριζῆ 1,
Πλατεῖα Τσόκλη, Ἀθήνας, διὰ Μικαέλα

[ΑΗ'—901]

Γαλανομμάτα, ποῖα ἢ Δ)οῖς σου; Γιατί
δὲν τὴν ἔγραψες;

Διάνα

[ΑΗ'—902]

Στὸν ἀγαπητὸν μας ΑΡΧΗΓΟΝ <X.56>
Σγιὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ εὐχόμεθα χρόνια τρι-
σευτυχισμένα. ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ

[ΑΗ'—903]

Στὴν [ΑΗ'—826] ἀντὶ Κλεώπα ἐτυπώ-
θηκε Κλέππα.

ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ

[ΑΗ'—904]

Ελένη Λαλιώτου, τί γίνεσαι; ποῖα ἢ
ΕΔ)οῖς σου;

Μαῦρο Διαμάντι

[ΑΗ'—905]

Μέφιστε, τετραδιάκι ἔλαβα. Συγγνώ-
μην' τὸ λάθος γιὰ τὴν διευθύνσιν δικό
μου.

Κρητικοπούλα

[ΑΗ'—906]

Συριανέ, πῶς τὰ πῆγες; Γράψε.
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΕΙΣ

[ΑΗ'—907]

Σταματῶ ἀλληλογραφία, καὶ ἐξακολου-
θῶ ἀνταλλάττει Μ. Μυστικῶν. Δ)οῖς:
Ἰωάννην Παγανόπουλον, Poste Restante
Κεντρ. Ταχυδρ. Ἀθήνα.

Κατάσκοπος 33

[ΑΗ'—908]

Βασίλισσα Νεφερτίτι, δὲν ἔλαβα Μ. Μυ-
στικὰ. Γαλανομμάτα, ἔστειλα πρὸ και-
ροῦ. (Καθυστερημένο).

Τίτ-Τάκ

[ΑΗ'—909]

Ξανθὴ Ὀρειβάτις, πῶς πάνε οἱ βου-
τιές; ἢ Τρελλὴ Χαβανέζα γκρεμο-
τοακίζεται γι' αὐτὲς ἀπ' τὰ δένδρα τῆς. .
Ἐκάλης;

Διχουδίτσα

[ΑΗ'—910]

Κυρίαρχε, Κρητικοπούλα, Πανζουρλι-
σμέ, ἔστειλα λάβατε;

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΕΙΣ

[ΑΗ'—911]

Στὴν πρόεδρό μας Κοκκίνοσκουφίτσα
σεῦχομεθα γιὰ τὴ γιορτὴν τῆς χρόνιας
πάμπολλα καὶ τρισευτυχισμένα.

ΑΤΘΙΑΔΕΣ

[ΑΗ'—912]

Ρόμπερ Τέυλορ, καί μένε Χρηστάκη, σάν
Εὐρωπαῖος! . . θυμήσου καὶ μένα. . .
λιγάκι; ; ;

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΑΗ'—913]

ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΜ-
ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΡΙΣΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ.
ΔΙΧΟΔΙΤΣΑ

[ΑΗ'—914]

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξη, Ρόμπερ Τέυλορ,
Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλε, εὐχαριστοῦ-
με. Ἐσεῖς... πότε με τὸ καλὸ;

Ἰοῖς, Νεφερτίτι

[ΑΗ'—915]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησιν σὰς χαι-
ρετὸ φιλικὰ. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλ-
λάσσω τετραδιάκια καὶ γραμματόσημα μὲ
δλους-ες. Γράψατε: S. Roussos B.P. 534
Caire (Egypte) διὰ:

Ἀγνὸ Ἑλληνόπουλο

[ΑΗ'—916]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, εὐχαρι-
στῶ πολὺ γιὰ τὸ βραβεῖο. Ἰοῖς

[ΑΗ'—917]

ΕΓΓΕΝΙΚΕ ΟΣΣΙΡΙ, θερμὲς καρδιόβγαλ-
τες εὐχολᾶς στὸ γιόριτσά σου.

ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ'—918]

Ζακυνθινούλα, Γκλόρια, Λεβιά, Κατά-
σκοπε 33, Νεφερτίτι, μήπως ρίξανε φα-
λιμέντο τὰ ταχυδρομεία;

ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ'—919]

Ξανθὴ Ὀρειβάτις, σὲ περιμένουμε ἀνα-
σπόμενα γιὰ ν' ἀνεβούμε τὰς κορυφὰς
τῶν. . . Ἰμαλαίων!—Κοκκίνοσκουφίτσα
ἀκόμα δὲν σ' ἔφαγε ὁ λύκος;

Διχουδίτσα, Τρελλὴ Χαβανέζα

[ΑΗ'—920]

Κατόπιν τῆς ἀποχωρήσεως τῆς Ξανθῆς
Ὀρειβάτιδος ἀναλαμβάνει καθήκοντα
Ταμίου ἢ Τρελλῆ Χαβανέζα. ΑΤΘΙΑΔΕΣ

[ΑΗ'—921]

Παῦλο πᾶσαν κίνησιν, εὐχαριστοῦσα συνά-
μα δι' ἐκτίμησιν Διαπλάσσοισιν.

Εὐάνα

[ΑΗ'—922]

Νεφερτίτι, Διάνα, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΕΙΣ

[ΑΗ'—933]

Τρισεκατάρες περαστικά, [τί ἔπαθες μὲ
τὴν Εὐάνα; Γιὰ τὴν γιορτὴν σου χρό-
νια πολλά.

Ναπολιτάνα

[ΑΗ'—924]

Διαπλάσπουλα-ες ἔνα τετραδιάκι σας
πολὺ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε. Δ)οῖς: κ.
Κυριάκον Ζένιον, Ταχ. Κιβ. 39. Ἀρνακά
(Κύπρου) διὰ:

Βασίλισσαν τῶν Δουλουδιῶν

[ΑΗ'—925]

Διαγωνισμὸς [ΑΗ'—701] ἐξακολουθεῖ δ.
μαλῶς, περιμένοντες ἀπὸ δλους-ες.

Εὐάνα-Ἀρλέτ

[ΑΗ'—926]

Ἀντιπρόσωποι καὶ μέλη, καταστατικὸ θὰ
λάβετε τέλος τοῦ μηνός.—ΑΤΘΙΑΔΕΣ

[ΑΗ'—927]

Δοῦς Ὀμπλιγκαντῶ ἔτσι κάνουν τὰ Δια-
πλάσπουλα μεταξύ τῶν; Ναπολιτάνα

[ΑΗ'—928]

Ναπολιτάνα, πῶς πῆγε ἡ ἐγχείρησις;
Περαστικά.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΕΙΣ

[ΑΗ'—929]

Κρητικοπούλα, Εὐωδία Ρόδου, πόσο λυ-
ποῦμαι!! ἀλλά. . . ἀδυνατῶ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΑΗ'—930]

Μιχαὴλ Στρογκῶφ ἔφυγες κι' οὐτε
γιά σου; ἢ Ναπολιτάνα=Ἰωαννίδου.
Θαρεῖς, μπεμπέκα, πῶς εἶσαι ἀναποκάλυ-
πτη;—Ἀγριοκόριτσο, Μάρισα Λαλιγνα

[ΑΗ'—931]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Δ)οῖς: Μαρία
Λαμπάτου Σουλίου-Σμύρνης, Πλατεῖα
Βουδ, Πάτρας.

[ΑΗ'—932]

Διαπλάσπουλες, ἀλληλογραφῶ μὲ δ-
λους. Δ)οῖς: Ἀνῖθα Μαρία Πετρακάκη,
Ρέθυμον. Διὰ:

Πτωχὴ Βασίλισσα

[ΑΗ'—933]

Εὐχαριστῶ θερμότατα τίς Διαπλάσσο-
ύλες ποὺ στείλανε τετράδια. Περιμένω
ἀπ' ὅλες. Δ)οῖς: [ΑΗ'—802].—Μελέαργος

[ΑΗ'—934]

Ἰάσων, ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλάσπουλα
τῆς κινήσεως καὶ ὄχι μὲ ἀπομάχους.

Ναπολιτάνα

[ΑΗ'—935]

Μεγάλῃ Ἰδέα, ἔχεις ἐσφαλμένη ἰδέα
γιὰ μένα.

Ναπολιτάνα